

Котя

Віктор Зубар

Мені звеліли бабця:
— Втопити в ріці котя!..
Я втішився, підскочив,
Звичайно як дитя.

Пливло щасливе сонце
Простором голубим,
Я біг з горба до річки
З котям іще сліпим...

З широкої долини
Повіяв свіжий дух,
Лизнув, немов корова,
Мою щоку лопух.

Гойдаючись на хвилі
Лінивої ріки,
Пливли пушинки жовті
І білі пелюстки...

З натугою від себе
Я відірвав котя —
Вчепилося за сорочку,
Неначе за життя.
Нарешті його кинув

На широчінь ріки —
Розбіглися пушинки
І білі пелюстки...

Однак не потопає,
Нявчить, пливе котя,
Не хоче помирати,
А жити — як і я.

То вирине, то зникне,
Під хвилею воно,

В свої обійми тягне
Його похмуре дно.

А що ж мені робити?
Облився я слізьми...
Відваживсь — і на плесо
Враз кинувся грудьми.

У тьм'яному потоці
Ледь не втопився я,
Проте від злої смерті
Все ж врятував котя.